

Paní Drozdková

vypráví ...

Narodila jsem se 14. prosince roku 1923 v obci Dobřčice u Přerova. Pocházím ze čtyř dětí. Nejstarší sestra brzy po svém narození zemřela, o ní vím jen z vyprávění maminky. Rodiče pracovali tvrdě celý život. Tatínek měl práci na dráze u Přerově, pamatuji se, jak jsem každou neděli nosila tatínkovi oběd na „hradlo.“ O svém volnu si tatínek přivydělával jako řezník. Díky tomu, co se urodilo na poli a masu, co nosil tatínek jako výslužku, za svou práci, jsme doma nikdy netrpěli nouzí. Maminka se při péči o tři děti a hospodářství, čítající i dvě krávy, také nezastavila. Proto jsem hodně pomáhala.

Paní Drozdková v 16 letech

Paní Drozdková v 18 letech

Zvláště jsem pečovala o 2 roky mladšího bratra Františka, který se předčasně narodil a v dětství často stonal.

Mladší bratr Fanda

Paní Drozdková

se starším bratrem Laďou

Staršího bratra Ladislava rodiče na školách podporovali a nakonec se uchytil jako učitel v Trinci, kde se oženil s Polkou. Bratr už nežije.

Po základní škole jsem na další školu nešla. Během dvou zim jsem směla chodit do učení k jeptiškám v Přerově, rád si už nepamatuji. Tady jsem se učila šít a vařit. Ruční práce mě vždycky velmi bavily a provázely mě celým životem. Rodiče nás vychovávali ke zbožnosti a já chodívala do kostela každou neděli.

S budoucím manželem, panem Františkem Drozdkem, jsme se poznali na „muzice“ v Dobřčicích, kam František dojel na kole ze Žalkovic u Chropyně (je to 6,5 km), kde žil se svými rodiči. Když měl

Franta čas, tak dojel, bylo to zhruba 1x týdně. Na začátku války mi oznámil, že bude totálně nasazený na práci v Německu. Odešel a já zůstala 3 roky sama. Aspoň něco jsem pro něj mohla udělat - posílala jsem mu balíky s jídlem a jinými potřebnými věcmi, jak si o ně napsal.

Po třech letech se vrátil a já byla šťastná, že mám zase svého Františka u sebe. Svatba byla v kostele v Moštěnicích po skončení války.

Zleva - nestarší bratr Láďa, jeho manželka, mladší bratr Fanda, já- paní Drozdková, náš otec, který drží Fandova syna a mou dceru Alenku a syn paní Drozdkové - Jarek

Zpočátku jsme žili u mých rodičů. Oba jsme těžce pracovali a já v důsledku toho přišla o naše nenarozené dítě. Potom si manžel našel práci u „Daňka“, kde opravoval hospodářské stroje. V roce 1946 se nám narodil první syn Jarek. Zkusili jsme s manželem vést obecní hospodu ve Vlkoši - Kanovsku. Já vařila a vypomáhala ve výčepu.

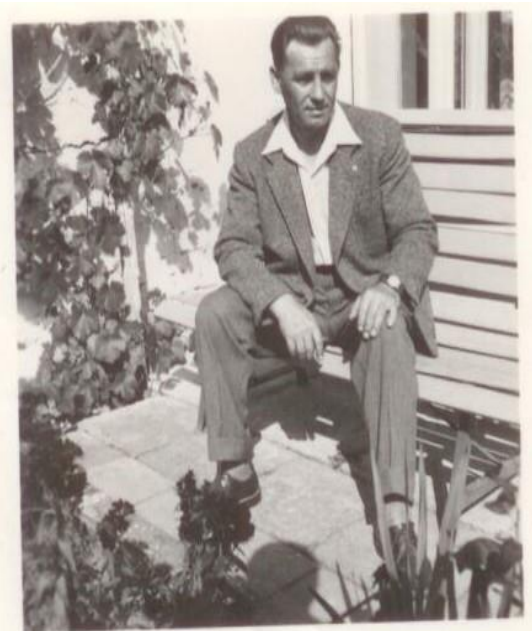

S babičkou Žofií, tchýní a sousedkou

Potom se nám v roce 1950 narodila dcera Alenka, to měl Jarek 3 a půl roku. Z našetřených peněz koupil manžel domek v Přerově. Domek jsme postupně za pomoci manželova bratra opravovali.

Když měla Alenka 3 roky, začala spolu s bratrem chodit do školky a já si našla práci v podniku Meopta. Pracovala jsem na kontrole. Kvůli brzkému vstávání dětí do školky jsem si našla práci jinde. V podniku Zora jsem chvíli pracovala v provozu a později potom ve skladu. Práce mě bavila.

Manžel, pan Drozdek

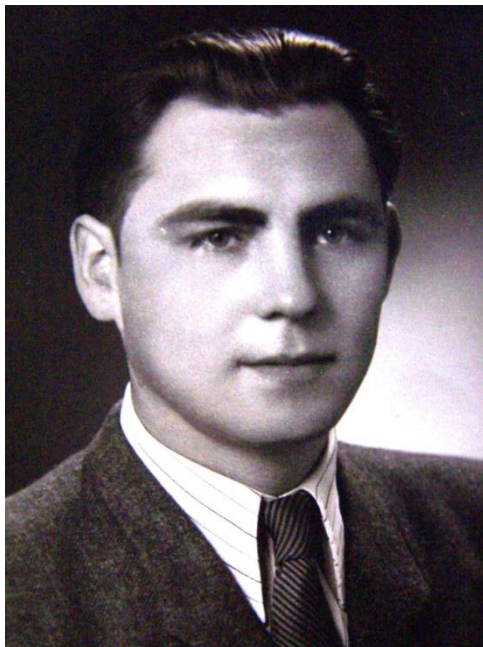

Manželova chloubka - kaktusy

U domku jsme měli malou zahrádku se třemi ovocnými stromy, kde jsme měli malé hospodářství, chovali jsme králíky a slepice. Manžel měl zálibu v pěstování kaktusů, proto si postavil skleník. Svoje kaktusy miloval. Bylo to naše společné místo odpočinku.

Zdraví mého manžela, výrazně podlomené podmínkami z totálního nasazení, se postupně zhoršovalo. V Přerově pracoval pár let ve strojárnách, ale potom odešel do předčasného důchodu. Když bylo Alence 11 let, narodilo se nám v roce 1960 neplánované třetí dítě, dcera Dana. Spěčí mi pomáhala Alenka, protože jsem se chtěla brzy vrátit do práce.

Manželé Drozdkovi

Děti Jaroslav, Alenka a Danka

Maminčina sestra Marie Vodičková-Diomedea, sestra představená řádu svatých

Voršílek v klášteře ve Svitavách s neteří Zdeňkou a mou dcerou Dankou

V srpnu roku 1965 postihla naši rodinu těžká rána. Syn Jarek, v důsledku pracovního úrazu v Ostravském dole zemřel. Bylo mu teprve 18 let. Tato ztráta byla velmi nečekaná a bolestná. Manžel se pro syna trápil. Prodělal 4 infarkty a zemřel v roce 1969.

Moje maminka s vnučkami- Alenkou, Zdeničkou a Dankou

Já zůstala s dcerami sama. Alenka už pracovala jako zdravotní dětská sestra, tehdy v Přerovské nemocnici, a od roku 1970 našla místo ve Vsetínské nemocnici na ušním oddělení. To byla čerstvě vdaná za Jiřího Hoffmanna.

Dcera Alenka s manželem

Já, s první vnučkou Gábinkou

Ještě v roce 1970 se mi narodila první vnučka Gábinka. O 4roky později ji následovala Janička. Dcera s rodinou zůstala ve Vsetíně.

Náš dům jsme museli v roce 1975 prodat, protože se na našem pozemku mělo stavět sídliště. Přestěhovala jsem se s dcerou do bytu ve staré, historické části města Vsetín, do Smetanovy ulice naproti soudu. Tento byt byl v přízemí a velmi studený, proto jsme se po

letech odstěhovaly do panelového domu ve Velké Dlážce v Přerově. Toto sídliště bylo v místech, kde stával i náš domek. Byt byl menší, v 7. patře. V něm jsem už žila sama.

Danka se provdala za Františka Hatiara, pocházejícího ze Slovenska, a odstěhovali se do Prahy. Narodili se jim dvě děti, Elenka a Petřík. Když to Danka potřebovala, došla jsem za nimi do Prahy a pomáhala ji s péčí o děti.

Svatba dcery Danky a Franty Hatiara

Zdraví se mi s přibývajícím věkem zhoršovalo, proto se Alenka rozhodla, že se mám přestěhovat za ní na Vsetín. Našla mi bydlení v Domě s chráněným bydlením na ulici Generála Klapálka na Ohradě, a v roce 2001 jsem přišla do Vsetína. Tam jsem prožila téměř 10 krásných let. Zpočátku jsem chodívala se spolubydlícími na krátké procházky. Měly jsme k sobě s dcerou Alenkou

blízko a tak jsem se často vídávala i s vnučkami - Alenčinými dcerami - Gábinkou a Janou a taky s její Kristýnkou, mou jedinou pravnučkou.

Paní Drozdková s pravnučkou Kristýnkou Zetkovou

Vánoce u dcery Alenky s její starší dcerou Gábinkou

Vnučka - mladší dcera Alenky, Jana s manželem Ondřejem Zetkem, rodiče mé jediné pravnučky Kristýnky.

Setkání čtyř generací - s dcerou Alenkou, já s vnučkou Janičkou a pravnučkou Kristýnkou.

Návštěva staršího bratra Vladislava s manželkou v Domově na Ohradě.

Později, když už mi nohy nesloužily tak dobře, tak jsem chodívala denně aspoň na rotoped dole v domově. S tím jsem přestala až vloni v květnu, kdy jsem se ocitla poprvé v nemocnici a můj zdravotní stav se rapidně zhoršoval.

Protože péče o mě byla náročnější nad poměry Domova s chráněným bydlením, rozhodla se Alenka, že zažádáme o umístění do nového Domova Jabloňová. Přijali mě v srpnu, ale nešla jsem tam moc ráda, byla jsem zvyklá na svůj byt na Ohradě.

Se změnou jsem se nemohla asi dva měsíce vyrovnat, a protože mi bylo i po zdravotní stránce stále hůř, rozhodli jsme se pro hospitalizaci v PL Kroměříž. Ani tam mi nebylo moc dobře, upravili mi léky a v prosinci jsem se vrátila zpět.

Příprava na Vánoce 2010 v Domově Jabloňová (i s dcerou Alenkou)

Takže jsem své první Vánoce mohla prožít s ostatními spolubydlícími a se svojí Alenkou.

Psychika se zlepšovala a já se teď cítím dobře a jsem zde spokojená. Našla jsem si „svůj rytmus“ života. Jen nohy mě nějak nechtějí nosit a tak se vozím ve vozíku, ale to mi nebrání si ještě užívat života, jak jen to jde.

Prohlídka obrazů na Vsetínském zámku

Se spolubydlicí paní Helenou Hříbkovou,
obě jsme velké čtenářky

O Velikonocích mi udělala velkou radost návštěva vnoučat Elenky, Petra a zetě z Prahy od dcery Danky, které jsem neviděla mnoho let.

Nejmladší dcera Danka, která mne navštěvuje velmi málo

Po zbytek života je mi největší oporou dcera Alenka

Závěrem slova dcery Alenky: „Moje maminka je silná osobnost, která je přirozeným příkladem pro mladší generace své rodiny. Hodně těžkých překážek v životě musela překonat a stále jí zůstala ctížádost, přirozený, životní optimismus, a bojovná vůle k účasti na kvalitě života. To dnes chybí mnoha mladým lidem. Maminko, děkuji. Velmi si vážím svých rodičů, i když otec tu už není.“